

заради насъ — мухитѣ. . . . Тя всѣка сутрина отваря прозорцитѣ за да можемъ свободно да хвъркаме, а когато вали дъждъ, или пѣкъ е студено, тя ги затваря за да не се измокримъ и простинемъ.

Ахъ, колко сж добри всички! — въсхищаваше се мухата и хвъркаше отъ прозорецъ на прозорецъ. — Може би да е по-хубаво за насъ, гдѣто хората не могатъ да хвъркатъ. Тогава и тѣ щѣхж да станжтъ мухи и ще изядатъ всичко. . . . Ахъ, колко е хубаво да живѣешъ на свѣта. . . .

— Но хората не сж толкова добри, колкото ти мислишъ, — казала една стара муха. — Ти внимавай най-много на онзи човѣкъ, на който всички казватъ „тате“ и ще узнаешъ всичко.

— О, да! Той е чуденъ човѣкъ. Вий имте право. Защо напримѣръ той пуши тютюнь, когато много добръ знае, че азъ се давяж отъ негова димъ! Наистина, той ни прави голѣми пакости.

Веднѣжъ близнѣхъ отъ мастилото, съ което той пише и насмалко щѣхъ да умрѣж. . . .

Това е най-послѣ възмутително! Азъ съ очитѣ си видѣхъ какъ въ неговата мастилница потѣнѣхж двѣ много хубаво мухички. Това бѣше ужасна картина, а